BẢY MẠNG-LỊNH TRONG THƠ HÊ-BƠ-RƠ

«VẬY,.... hãy lo-sợ» (4: 1). Chúng ta chớ sợ loài người, hoặc sợ việc họ có thể làm hại mình (Lu 12: 4, 5). Nhưng hãy sợ Đức Chúa Trời. Hãy cung-kính trước mặt Ngài như con sợ Cha vậy (Châm 14: 26, 27), kẻo chúng ta mất các đặc-ân trong Đức Chúa Jêsus-Christ, mất mọi phước lành Ngài đã sắm sẵn cho những ai hoàn-toàn nương-cậy cánh tay mạnh sức của Ngài.

«Vậy, chúng ta phải gắng sức vào sự yên-nghỉ đó» (4: 11), tức là sự yên-nghỉ của linh-hồn và tâm-thần mà Đức Chúa Trời đã sắm-sẵn trong Đức Chúa Jêsus-Christ cho mỗi một con-cái Ngài. Có người nói rằng: «Hãy làm việc dường như thành hay bại chỉ do nơi mình, và hãy yên-nghỉ với tấm lòng tin quyết rằng Đức Chúa Trời sẽ làm thành trong chúng ta mọi sự đẹp ý Ngài» (Phil. 2: 13). Và đến cuối-cùng chúng ta sẽ được yên-nghỉ trong Ngài đời đời.

«Vậy, chúng ta hãy vững lòng đến gần ngôi ơn-phước» (4: 16). Kìa, với tấm lòng đầy tin-cậy, đứa trẻ đến với cha xác-thịt của nó mà trình-bày mọi sự làm cho lòng nó vui, buồn! Cũng một thể ấy chúng ta được phép đến, được khuyên-giục hãy đến gần ngôi ơn-phước một cách dạn-dĩ. Hãy đến trình-bày với Chúa mọi điều khiến mình thất-vọng, lo-buồn, vui-mừng, hớn-hở. Hãy để Chúa chia vui, xẻ muộn với mình.

«Chúng ta hãy lấy lòng thực-thà .... mà đến gần Chúa» (10: 22). Hãy lấy lòng rất dạn-dĩ, tin-cậy và kính-mến mà đến gần Cứu-Chúa từ-ái của chúng ta. Ngài sẽ ban cho ta mọi điều lòng mình ao-ước, — ban ơn cứu-rỗi cũng như sự tẩy sạch sự sống kín-giấu trong tâm-hồn. Ngài lấy làm vui mà trọng-thưởng cho lòng tin-cậy của ta đã đặt trong Ngài.

«Hãy cầm-giữ sự làm chứng về điều trông-cậy chúng ta chẳng chuyển-lay» (10: 23). Cầm-giữ «hãn cho không ai cất lấy mão triều-thiên của» chúng ta (Khải 3: 11). Hãy nắm chặt lấy Lời hằng sống và bền-vững của Đức Chúa Trời (II Ti 2: 15; Hê-bơ-rơ 4: 12, 13).

«Hãy coi-sóc nhau để khuyên-giục về lòng yêu-thương và việc tốt-lành (10: 24). Hãy lo đến sự cứu-rỗi của kẻ khác; hãy lấy đời sống mình làm bằng-cớ tỏ ra ân-điển Đức Chúa Trời đã ban cho mình, đến nỗi kẻ khác thấy ta thì ước-ao theo Đức Chúa Jêsus mà ta rao-giảng. Trong anh em tín-đồ cũng phải treo gương thánh-khiết trọn-vẹn để giục lòng nhau mạnh bước trên đường tin-kính.

«Vậy nên chúng ta hãy ra ngoài trại-quân, đặng đi tới cùng Ngài, đồng chịu đều sỉ-nhục» (13: 13). Trong sự cứu-vớt đồng-bào khỏi lửa đời đời, chúng ta nhiều khi bị sỉ-nhục, bị bắt-bớ và có thể bị giết chết. Nhưng hãy noi gương Môi-se, «đành cùng dân Đức Chúa Trời bị hà-hiếp hơn là tạm hưởng sự vui-sướng của tội-lỗi; Người coi sự sỉ-nhục về Đấng Christ là quí hơn của châu-báu xứ Ê-díp-tô» (Hê 11: 25, 26). Tại sao vậy? Vì Môi-se nhìn-xem ngày cuối-cùng. Phải, ông cũng liều mạng sống vì cớ Đấng Christ như các thánh tuận-đạo vậy. Nhiều người đã lấy huyết mình mà đóng ấn cuộc đời mình, vì cớ yêu-mến Đấng Christ đến nỗi «chẳng tiếc sự sống mình cho đến chết» (Khải 12: 11).

«Ôi! Tôi quên sao được cảnh-trạng một người thánh-đồ bỏ mình vì cớ Đấng Christ trên giàn thiêu. Ngọn lửa chẳng làm rúng-động sự can-đảm của người; cả đến sự chết cũng chẳng khiến linh-hồn người kinh-khiếp. Tôi hỏi người rằng:

— Vì đâu anh có năng-lực dường nầy?

Người nhìn lên thiên-đàng một cách khải-hoàn mà đáp rằng:

— Đấng Christ là mọi sự của tôi!»

Trên đây là lời mô-tả phút cuối-cùng của kẻ vì cớ Đấng Christ mà liều-bỏ mọi sự, cả đến sự sống của mình (Sứ 20: 24). Chúa phán rằng: «Khá giữ trung-tín cho đến chết, rồi Ta sẽ ban cho ngươi mũ triều-thiên của sự sống» (Khải 2: 10).

BỮA NAY BẠN VÁC THẬP-GIÁ CHĂNG?

«Còn ai không vác thập-tự-giá mình mà theo Ta, cũng không được làm môn-đồ Ta» (Lu-ca 14: 27)

LÀM môn-đồ Đấng Christ tức là hằng ngày phó mình vào sự chết. Đành rằng người không tin theo Đấng Christ nhiều khi cũng có gánh nặng, đau-khổ và tang-chế. Đó là số-phận dĩ-nhiên của người đời. Nhưng ngoài những sự dĩ nhiên đó, môn-đồ Đấng Christ còn phải chịu nhiều nỗi khó-khăn mà người đời thoát khỏi. Tỉ như khi ta làm chứng về danh Cứu-Chúa, hoặc quyết đi theo đường-lối của Ngài, bèn bị bà-con, anh em, bạn-hữu bắt-bớ, chế-giễu, lìa-bỏ. Đó tức là thập-tự-giá mà ta phải vác để theo Ngài.

Thập-tự-giá là biểu-hiệu của sự đau-khổ và sự chết, hễ ai không vác nó mà theo Đấng Christ, thì không thể làm môn-đồ Ngài. Người Rô-ma đặt hình thập-tự-giá để xử-tử tội-nhơn, và có lẽ là một hình rùng-rợn nhứt xưa nay. Sau khi tuyên án, tội-nhơn buộc phải vác thập-tự-giá đến chỗ gia-hình. Hắn không vác thập-tự-giá trước khi bị lên án, và khi hắn vác mà ra đi, thì hắn bỏ hết cuộc đời cũ đằng sau mình. Mọi người thấy hắn dọc đường đều biết số-phận hắn đã định và kể hắn là thật chết rồi.

Ý trên đây khiến ta hiểu lời Chúa phán. Nếu ai không bỏ hết đời cũ đằng sau mình mà bươn theo cuộc đời mới, thì không thể làm môn-đồ Đấng Christ. Bất-luận cuộc đời mới đó là thế nào, môn-đồ cũng chịu hết, vì đã tự ý lựa-chọn rồi. Người đã vác thập-tự giá, đã bỏ thế-gian đằng sau mình, và không được phép ngó lại phía sau. Ví như kẻ cày ruộng, người phải ngó thẳng phía trước mà đi tới. Người chết về thế-gian, về các lẽ-thói, vui-thú và danh-vọng của thế-gian. Thập-tự-giá là biểu-hiệu những sự ta bỏ đằng sau, còn mão triều-thiên là biểu-hiệu mọi sự ở trước mặt ta. Hãy vác thập-tự-giá để mai sau được đội mão triều-thiên.

TÌM CHIÊN LẠC MẤT

MỘT nhà truyền-đạo trứ-danh ưa thuật lại việc dưới đây:

Giáo-sư một lớp dạy Kinh-Thánh nhận thấy một học-sanh vắng mặt. Ông lo-lắng cho học-sanh đó, đến nỗi không thấy vui-sướng trong sự dạy Kinh-Thánh như mọi ngày. Dường như ông bị bó-buộc phải đi ngay, hỏi cho biết duyên-cớ học-sanh kia vắng mặt. Ông nói với học-sanh cả lớp rằng:

— Anh em hãy đọc Kinh-Thánh, hát và cầu-nguyện. Tôi phải đi tìm-kiếm con chiên lạc mất.

Rồi giáo-sư đi làm phận-sự cao-quí đó. Và nhà truyền-đạo trứ-danh nói thêm:

— Giáo-sư tôi đã tìm thấy tôi, và tôi không thể chống-cự lời nài-khuyên của ông. Ông tìm-kiếm tôi một cách sốt-sắng, từ-ái và dịu-dàng như vậy, thì tôi còn cứ đi lạc làm sao được nữa?

Đó thật là tinh-thần của Đấng Christ. Ngài «đã đến tìm và cứu kẻ bị mất» (Lu-ca 19: 10). Các vị mục-sư, truyền-đạo, giáo-sư trường Chúa-nhựt, nhơn-viên ban chứng-đạo, nên cẩn-thận đọc sách Ê-xê-chi-ên, đoạn 34.